

мои-тъ страннопріемцы, жители-тъ на отвѣдь Дунавскы-тъ черноморскы градове, простихъ ся съ зеленый-тъ гробъ на тейка, като обливахъ съ сълзы-тъ си и цѣлувахъ всяко цвѣтище, всякъ трѣвицъ що бѣ израсла по него, прибрахъ останѣли-тъ вѣрны тейковы ми слугы и ся върнахъ съ тѣхъ въ Българскы-тъ прѣдѣлы: дѣто като стѣпихъ цѣлувахъ съ благоговѣніе земѣ-тъ на бащы-тъ ни. — Проводенный-тъ отъ вуйка ми мя доведе на това мѣсто, дѣто си сега ты съ мене, любезна Невѣнко. Тукъ намѣрихъ старъ единъ пушнякъ, благоговѣйный старецъ, който мя пріе най добръ и който слѣдъ първы-тъ ни разговоры за тейка, когото той познавалъ, събщи ми още по-печалното за мене извѣстіе че вуйка ми, неговъ-тъ духовенъ сынъ и покровитель мой Мирчо Воевода ся прѣставилъ вече.... Ный двама плакахмы за него и за тейка и най послѣ бѣловласый старецъ прѣзъ сълзы прибави: Той ся прѣстави, сыне мой, но той и въ часть-тъ на умираіето си не забрави сиракѣтъ, сестрина си сынъ. Тука ще намѣришь всичко що ти е нужно за животъ-тъ ти, ще намѣришь довольно сѣкровище и то е всичко твое! Азъ все още не можахъ да му отговорѣжъ, поразенъ отъ това нечаянно извѣстіе мълчахъ—и сълзытъ ми капяхъ изъ очи-тъ ми като дѣждъ, като си мысляхъ сега кой ще ми бѣде наставникъ и покровитель? Сампчѣкъ оставамъ на свѣтъ-тъ, че и на свѣтъ-тъ не, а въ дивѣ-тъ пустыніжъ.....

Така ся поселихъ азъ въ тѣзи пустыніжъ и единко утѣшеніе имахъ за нѣколко врѣме реченный-тъ благочестивъ старецъ, но паскоро погребохъ и него и останѣхъ до-сущъ самъ; сѣбро и злато имахъ довольно по то мя неутѣшаваше, азъ бѣхъ неутѣшимъ въ самотѣж-тъ си....

Подиръ нѣколко врѣме повсека ми ся да пообидѣжъ прѣстол-ный-тъ градъ, дѣто никой не можаше да мя познае! Старецъ-тъ пустынникъ бѣше ми показалъ по дървіята разны бѣлѣжки конто завождахъ на широкий-тъ пѣтъ Търновскый